

BEROEPS- BELANGEN

UIT DE TWEEDE KAMER.

ZITTING TWEEDE KAMER, 26 NOVEMBER 1937.

(*Begroeting Sociale Zaken*).

Mevrouw de Vries—Bruins: Ten slotte zou ik nog iets willen zeggen over het onbevoegd uitoefenen van de geneeskunde en de tandheelkunde, en over de ontdruiking van de wet op het uitoefenen van de artseneij-bereidkunst. De mededeelingen van den Minister over dit onderwerp zijn voor een deel geruststellend, voor een ander deel voor mij verontrustend. Verontrustend acht ik de mededeeling, die de Minister doet over de tandtechnici. De Minister zegt, dat hij deze quaestie reeds spoedig na zijn optreden ter hand heeft genomen en dat hij de moeilijkheden binnenkort hoopt op te lossen. Ik begrijp dat niet goed. Ik meen, dat de Kamer de zaak opgelost heeft door er een wetsontwerp over aan te nemen. Dat de betrokkenen een verder gaande bevoegdheid wenschen, weten we, maar het zal den Minister ook bekend zijn, dat een dergelijk verzoek reeds tweemaal door de Kamer is afgewezen, maar nu schijnt de Minister deze zaak toch weer opnieuw aanhangig te willen maken. Ik ben overtuigd, dat we daardoor weer nieuwe moeilijkheden zullen krijgen. De ervaring heeft ons op dit terrein wel iets geleerd. Wat mij betreft, zou ik niets anders verlangen dan dat de Minister, in overleg met zijn ambtgenoot van Justitie, dit zou willen bevorderen. De Minister van Justitie, de heer G o s e l i n g heeft in zijn Memorie van Antwoord geschreven: de wet, hoe men ook over den inhoud moge denken, moet in Nederland gehandhaafd worden. Zoo denk ik er ook over en ik hoop, dat de Minister de handhaving van de bestaande wet zal willen bevorderen. Alleen op die manier zal men eindelijk uit de moeilijkheden kunnen komen.

Dr. V o s: Wat de zaak van de tandtechnici betreft, deze is herhaaldelijk hier in beraadslaging geweest, maar zij heeft eigenlijk nooit een bevredigende oplossing gevonden. Ik geloof, dat het een eisch van billijkheid is, dat de Minister tracht, deze materie afdoende te regelen. Er liggen op dit terrein ontzaglijk veel voetangels en klemmen. De Minister zal goed doen, er bij zijn collega van Justitie op aan te dringen, dat er meedoogenloos een eind wordt gemaakt aan de vestiging van nieuwe, onbevoegde tandtechnici. Er zijn de laatste jaren zeker een 500 van de-

zulken bijgekomen, die op schaamteloze wijze adverteeren, en die een groot gevaar beteekenen voor de volksgezondheid. Deze groep houdt ook tegen een loyale oplossing voor de belanghebbenden, waarvoor o.a. de heer ter Laan en mevrouw Bakker—Nort en ik in deze Kamer herhaaldelijk hebben gepleit. Wanneer de Minister een redelijke oplossing wil bevorderen, die bevrediging kan wekken bij een betrekkelijk kleine groep (het zijn er op het oogenblik nog maar 31, zij is bijna uitgestorven), van tandtechnici, dan moet hij beginnen met een eind te maken aan het optreden van nieuwe, onbevoegde tandtechnici.

Mevrouw Bakker—Nort: Mijnheer de Voorzitter! De geachte afgevaardigde, mevrouw de Vries—Bruins heeft de stelling geponeerd, dat de Kamer de zaak van de tandtechnici heeft afgedaan. En zij voegde daaraan toe, dat slechts handhaving van de wet overblijft, met een aanhaling van de woorden van Minister Goseling. Maar als zij het betoog van den Minister wat verder gevolgd had, dan zou zij uit dien mond hebben vernomen, dat er tal van wetten zijn, die niet kunnen worden gehandhaafd. Ik herinner bijv. aan de veel besproken quaesties van de Zondagswet, de Begrafeniswet en de Vreemdelingenwet, die bij de begroting van Justitie aan de orde zijn gesteld. Ik zou tegen deze stelling van mevrouw de Vries—Bruins willen opkomen, te meer, omdat ik niet graag zou willen, dat de Minister, zooals bij de vorige afdeeling, de conclusie zou trekken: Hier is door één Kamerlid iets gezegd; er is door niemand tegen opgekomen, dus is de Kamer het er mee eens. Dr. Vos is mij in deze voorgegaan en ik wil die stem versterken. De Kamer is in haar geheel volstrekt niet van oordeel, dat er een rechtvaardige oplossing is gekomen voor de kleine groep, die wij kunnen noemen de groep van de gedupeerde tandtechnici. Wij allen, die reeds zoo vaak over deze menschen hebben gesproken, bedoelden hiermede de groep, op wie eigenlijk de overgangsmaatregelen betrekking hadden, die in 1913 zijn verzuimd en die later bij de wet van 1925 zijn vastgesteld. Dat waren de tandtechnici, die vóór 1913, voordat eischen in de wet voor de tandartsen werden gesteld ten aanzien van een volledige uitoefening van de tandprothese, zelfstandig de tandheelkundige praktijk hebben uitgeoefend. Dit was maar een beperkt aantal menschen. De uitvoering van de wet heeft tal van moeilijkheden meegebracht en ten slotte is er voor deze tandtechnici een soort examen ingesteld, waarvan de resultaten niet bevredigend waren. Ik geloof, dat van deze examens meer nog dan van andere kan worden gezegd, dat er willekeur bij heeft plaats gevonden en, naar ik meen, ook partijdigheid. Dat kan ik met des te meer gerustheid zeggen, omdat er een Kamercommissie is geweest, die een adres van deze groep personen heeft behandeld, onder voorzitterschap van den heer Ketelelar, welke commissie ook tot de conclusie kwam, dat dit examen niet geheel naar bevrediging is verlopen, zelfs dat zich onregelmatigheden hebben voorgedaan.

Deze commissie is tot de conclusie gekomen, dat de zaak van deze tandtechnici niet is afgelopen en dat hiervoor iets behoort te worden gedaan. Terecht heeft Dr. Vos er op gewezen, dat de tegenwoordige

toestand zeer onbevredigend is, niet alleen voor deze kleine groep van tandtechnici, maar vooral voor de volksgezondheid. Na dien tijd is er een stroom van nieuwe onbevoegden gekomen, waardoor de volksgezondheid bedreigd wordt. Daar moet een einde aan komen; niet in dien zin, dat ineens een strenge vervolging plaats vindt van de door mij genoemde kleine groep, die aandringt op een rechtvaardige beslissing.

Mijnheer de Voorzitter! Ik weet niet, wat Zijne Excellentie beoogt met den maatregel in de Memorie van Antwoord genoemd en ik zal het hem niet vragen. De volksmond zegt — Zijne Excellentie zal dit misschien geen erg vleiende uitdrukking vinden, — dat men een broedende kip niet moet storen. Ik zou den Minister niet gaarne willen vergelijken met een broedende kip. Maar ik meen hiermee, dat men met een maatregel, die nog niet geboren is, voorzichtigheid moet betrachten; en niet moet vragen: hoe zal deze er uit zien. Ik vertrouw, dat Zijne Excellentie een maatregel zal kunnen bedenken, die meer bevrediging geeft dan de tegenwoordige, ook aan de tandartsen. Mevrouw de Vries—Bruins is in dezen „plus royaliste que le roi”. Immers, wij weten, dat de tandartsen in een vergadering vorig jaar hebben gezegd: Wij zullen ons niet langer verzetten tegen toelating van die kleine groep van gedupeerden, maar er moet een einde aan komen, dat allerlei onbevoegden, die zich nadien gevestigd hebben, ten onrechte meenen straffeloos de tandheilkundige praktijk te kunnen uitoefenen. Ik wil wel zeggen, dat ik het buitengewoon waardeer in dezen Minister, dat hij alsnog een poging wil doen om deze kleine uitstervende groep van gedupeerde tandtechnici te helpen. En ik hoop, dat het tot een goed einde zal komen.

De heer van Dijke n: Mijnheer de Voorzitter! Indien de Minister bij de overdracht op hem van de portefeuille van Sociale Zaken tot zijn ambtsvoorganger zou hebben gezegd, deze slechts te aanvaarden onder het voorrecht van boedelscheiding, zou deze ambtsvoorganger hem vermoedelijk hebben geantwoord, dat deze reserve zeker in het bijzonder betrekking had op het wetsontwerp, dat Minister Slिंगenberg in portefeuille had, omtrent de tandtechnici, het vijfde in deze materie.

Wanneer de Minister daarna zijn ambtgenoot van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen had gevraagd, of hij zich uit een vroegere ambtsperiode nog herinnerde de zaak van de tandtechnici, zou deze ongetwijfeld hebben geantwoord, dat de zaak der tandtechnici, hem bij erfenis geworden, hem destijds evenveel geestelijke kiespijn had bezorgd als de spellingquaestie, in zijn huidige qualiteit ook al geërfd, hem thans hoofdpijn of hoofdbrekens verschaft.

Ik vermoed, dat zoodanige gesprekken niet zijn gevoerd, Mijnheer de Voorzitter. Ware dit wel geschied, dan zou de Minister in zijn Memorie van Antwoord wellicht niet hebben geantwoord, dat hij zal trachten deze quaestie nog in den loop van dit zittingsjaar tot een bevredigende oplossing te brengen, maar ietwat voorzichtiger slechts hebben beloofd zich van den stand van zaken op de hoogte te zullen stellen.

Ik zou den Minister willen verzoeken eens rustig na te lezen het verslag van een commissie uit deze Kamer, op 18 Maart 1937 uitgebracht,

zitting 1936/37, No. 282, waarin een historisch overzicht wordt gegeven van de zaak der tandtechnici.

Het zal den Minister dan blijken, dat in de wetgeving op dit gebied een zigzaglijn is gevolgd. De zaak loopt vooral over een aantal personen, wien in 1925 krachtens een toen alsnog in de wet van 24 Juni 1876 (Staatsblad no. 117) ingerichte overgangsbepaling vergund werd de volledige tandprothese als beroep toe te passen.

Eerst werd aan ruim 150 personen een visum gereikt. Nadat de Tweede Kamer in een motie had uitgesproken, dat zij twijfelde, of de wet wel overeenkomstig letter en geest was uitgevoerd, werden alle gevallen nog eens bekeken en het aantal bevoegden tot 37 teruggebracht.

Nadat de afgewezenen zich hadden beklaagd, kregen dezen gelegenheid een examen af te leggen. 47 personen werden toegelaten, 59 afgewezen. De afgewezenen beklaagden zich over het examen. Een commissie-K e t e l a a r uit deze Kamer onderzocht de klachten en de Kamer dankte overeenkomstig het voorstel der commissie den Minister voor de verstrekte inlichtingen. Ik vertrouw, dat de geachte nieuwe bewindsman op het oogenblik reeds weet, wat een dergelijke verklaring beteekent.

Zij opperde nog een geheel voor rekening van de commissie gebleven suggestie van een cursus, maar toen belanghebbenden de Kamer verzochten den Minister tot instelling van een zoodanigen cursus te bewegen, weigerde de Kamer zich hiervoor te laten spannen door aanvaarding van een voorstel van een commissie-G o s e l i n g, om den Minister dank te zeggen voor de verstrekte inlichtingen, en door te verwerpen een amendement-J. t e r L a a n, strekkende om wel maatregelen te verzoeken.

Daarop heeft de Kamer nogmaals dit voorjaar door aanvaarding van de voorgestelde conclusie van een commissie-L o v i n k, die 18 Maart 1937 aan de Kamer verslag uitbracht, nogmaals geweigerd op nieuwe maatregelen aan te dringen.

Naast de quaestie van deze onbevoegden staat de zaak van de bevoegde tandheelkundigen, die geen melktanden mogen trekken of andere tandheelkundige behandelingen mogen verrichten, wanneer niet een kunststand, -kies of -gebit het einddoel der behandeling is.

Een wetsontwerp om de bevoegdheid der tandheelkundigen uit te breiden, werd echter op 15 Juni 1932 met 44 tegen 30 stemmen in deze Kamer verworpen.

Ten slotte heeft men nog de jongste groep, de tandtechnikers, verenigd in de Nederlandsche Tandtechnische Vereniging, die gaarne de beperkte prothese aan het monopolie der tandartsen en tandheelkundigen zagen onttrokken. De Tweede Kamer aanvaardde hier de conclusie van de commissie-L o v i n k, voorgesteld in haar meergenoemd rapport van 18 Maart 1937, dat het vrijlaten van de beperkte prothese niet wenschelijk is.

De Minister zal bemerkt hebben, dat na 1929 alle beslissingen van de Tweede Kamer (ik zeg niet alle uitingen van individueele Kamerleden, b.v. mevrouw B a k k e r—N o r t) negatief zijn geweest. Zijne Excellentie stelle zich nog eens de vraag, of het dringend noodig is op dit terrein weer met een nieuw wetsontwerp te komen.

Langs één weg zou de taak inderdaad weer aan de orde komen. Wanneer de Minister de regeling van de uitoefening van de geneeskunst en de tandheelkunde op gansch andere leest zou willen schoeien dan thans de wetgeving dit doet, wanneer de Minister zooveel zelfstandigheid aan het Nederlandsche volk zou willen gunnen, dat ieder zelf mocht bepalen, door welke raadgevers hij zich in tijd van ziekte zou willen laten behandelen, dan zou vanzelf de positie der onbevoegde tandtechnici en de bevoegdheid der tandheekkundigen weer aan de orde komen.

In de Memorie van Antwoord verklaart de Minister ook dit punt met zijn ambtgenoot van Justitie te willen bespreken.

Het destijds vermaarde adres der H's, de mrs. S. van Houten, jhr. R. O. van Holthe tot Echten en J. A. van Hamel is in het Voorloopig Verslag aan de vergetelheid ontruikt.

Het zal mij benieuwen, Mijnheer de Voorzitter, of de Minister, die ook jurist is, onder de bekoring van het betoog dezer drie juristen, die destijds een meerderheid van den Gezondheidsraad aan hun zijde vonden, zal komen.

Wie let op de duizenden, die niet tot bevrediging van het winstbejag van onbevoegde praktizijns, maar wegens het vertrouwen in hun inzicht of behandelingsmethode zich tot deze wettelijk onbevoegden wenden, zal begrijpen, dat het niet gemakkelijk zal zijn door scherpere repressie de wetsovertredingen te onderdrukken.

Zou men het volk niet alleen bekwaam achten om langs den weg van het kiesrecht het Regeerbeleid te beïnvloeden, maar het volk ook, mits het weet, met wien het te maken heeft, en behoudens bepaalde zeer ernstige aan academisch opgeleide personen voorbehouden handelingen, vrije keuze van behandeling van ziekten zou laten, dan zou de taak van het openbaar ministerie zeer worden verlicht.

Intusschen zal er nog wel heel wat water door den Rijn vloeien, Mijnheer de Voorzitter, voordat een Minister in dien geest met voorstellen komt.

Voor den huidigen toestand zou ik er op willen aandringen, dat de inspectie voor de volksgezondheid en het openbaar ministerie wijze matigheid en keur aanleggen in de gevallen, waarin zij vervolging uitlokken of daartoe overgaan.

De heer t e r L a a n: Mijn tweede opmerking betreft de quaestie van de tandtechnici. Het gaat hier slechts om een zeer gering aantal personen.

De laatste commissie, die over dit vraagstuk gerapporteerd heeft, de commissie-L o v i n k, heeft deze taak in haar conclusies zoo gesteld, dat de Kamer haar standpunt ten opzichte van de groote groep tandtechnici heeft bepaald en aangegeven heeft, dat het goed zal zijn, wanneer de Regeering tegen deze groep optreedt en de wet handhaaft. Tegenover de kleine groep, die reeds vóór het jaar 1913 de volledige tandprothese uitoefende, heeft die commissie als standpunt aangegeven, dat zij kennis genomen had van het standpunt van den toenmaligen Minister, dat hierop neerkwam, dat hij de zaak opnieuw wilde bezien en eventueel met een voorstel daaromtrent bij de Kamer zou komen. De commissie

heeft toen gezegd, dat de Kamer uiteraard haar oordeel zou moeten voorhouden, maar dat zij met belangstelling een dergelijk ontwerp zou afwachten. De commissie, die in meerderheid toen een voor belanghebbenden meer gunstig standpunt innam, kon op dat oogenblik niet verder gaan dan het voorstellen van een conclusie aan de Tweede Kamer, ten opzichte waarvan zou vaststaan, dat er geen debat over zou plaats vinden. Het was toen in dit voorjaar, kort voor de verkiezingen, een behandeling van dit vraagstuk op den valreep. En de President van de Kamer heeft mij toen persoonlijk medegedeeld, dat hij van oordeel was, dat dit vraagstuk nog kon worden behandeld, mits er een conclusie kwam, die op zich zelf niets aan duidelijkheid behoefde over te laten, maar dat er toch in de Kamer geen debat zou behoeven te worden gevoerd. In verband daarmee is die conclusie toen vastgesteld, zooals zij geredigeerd is geworden.

Ik heb mij zeer verheugd, dat de Minister het standpunt heeft ingenomen, dat hij wil trachten deze zaak tot oplossing te brengen. Ik meen, dat, als de Minister dat doet, hij een groote onbillijkheid — ik zal niet zeggen: onrechtmatigheid — zal wegnemen en dat, wanneer hij komt met een voorstel hieromtrent, hij de groote meerderheid van de Tweede Kamer achter zich zal hebben.

Ik wensch er in dit verband op te wijzen, dat de bezwaren, die van de zijde der tandartsen vroeger steeds werden ontwikkeld, niet meer bestaan. Ik heb bij mij gehad een delegatie van de Vereeniging van Tandartsen — dat was in het begin van 1937 —, die mij nadrukkelijk verklaarde: wanneer het alleen gaat om die kleine groep van tandtechnici, die vóór 1918 gevestigd was en van welke zou kunnen worden gezegd, dat zij onbillijk behandeld is, zal er onzerzijds geen enkel bezwaar worden gemaakt. In de jongste algemeene vergadering van deze vereeniging is nadrukkelijk vastgesteld, dat het standpunt van de Tandartsenvereeniging nu zoodanig is, dat zij tegen het treffen van maatregelen, waardoor die kleine groep van menschen — een aantal, dat ligt tusschen de 30 en 40 — de bevoegdheid verkrijgt, geen enkel bezwaar zal maken, mits in het algemeen een regeling tot stand wordt gebracht, waardoor de volksgezondheid wordt beveiligd ten opzichte van die groote groep van tandtechnici, welke zich later heeft gevestigd. Ik betuig dus gaarne mijn instemming met dit voornemen van den Minister en ik spreek de hoop uit, dat hij binnenkort dit voornemen in een practische daad zal kunnen omzetten.

Minister R o m m e: Met betrekking tot de tandtechnici is van verschillende zijden in deze Kamer gesproken, gesproken vóór het voornemen, dat in de Memorie van Antwoord is uitgedrukt, en gesproken daartegen.

Ik geloof, dat de geachte afgevaardigde, Mevrouw De Vries-Bruins het verst is gegaan door te ontkennen, dat hier nog überhaupt van een quaestie sprake zou zijn. Zij zeide: de zaak is opgelost; wat wilt ge eigenlijk nog? Ik geloof, dat hetgeen daarna nog over deze

zaak is gezegd, een voldoende tegenbewijs geeft geleverd tegen de stelling, dat er heelemaal geen quaestie meer zou zijn.

De aangelegenheid van de tandtechnici, waarin ik mij — ik heb het reeds in de Memorie van Antwoord medegedeeld — heb trachten in te werken, is niet van geheel eenvoudigen aard. De historie daarvan, in vogelvlucht gegeven door den geachten afgevaardigde den heer V a n D i j k e n, wijst daarop. Ik heb mij niet kunnen veroorloven in vogelvlucht van die historie kennis te nemen. Ik wil wel zeggen, dat het doorwerken van deze zaak met betrekking tot de behandeling ervan in de Tweede Kamer mij niet den indruk heeft gegeven, dat men materieel kan zeggen, dat de beslissingen van de Tweede Kamer ten deze alle negatief zijn geweest na 1929. Dat kan men alleen zeggen wanneer men zegt: het dankzeggen aan den Minister voor de verstrekte inlichtingen beteekent, dat de Kamer zich niet meer met de zaak bezighoudt, maar wanneer men in het bijzonder nog eens nagaat het laatste adres en de inlichtingen en de voorlichting van de commissie-G o s e l i n g, dan meen ik, dat daaruit de meening moet worden geput, niet, dat de Kamer zegt: deze zaak is voor mij afgedaan, maar: wanneer wij ons weer met de zaak bemoeien, moet het initiatief uitgaan van de Regeering.

De heer V a n D i j k e n: U moet de geschiedenis nog eens overlezen.

De heer R o m m e: Minister van Sociale Zaken: Ik zal zonder twijfel de geschiedenis nog eens overlezen, nu blijkt, dat tusschen den geachten afgevaardigde den heer V a n D i j k e n en mij over deze geschiedenis een verschil van meening bestaat, maar ik had den indruk, dien ik zoo juist heb geuit.

Ik wil direct tegenover de geachte afgevaardigde mevrouw B a k k e r —N o r t zeggen — en ik stel er prijs op hieraan uiting te geven —, dat het doorwerken en doornemen van deze zaak mij niet de overtuiging heeft gegeven, dat men bij het examen, dat heeft plaatsgevonden, zou mogen spreken van willekeur en partijdigheid. Ik heb het dossier van a t o t z doorgelezen, met het ambtelijke rapport, stapels papieren, ten einde mezelf een behoorlijk inzicht in de zaak te verschaffen. Op grond daarvan meen ik, dat men niet over de wijze, waarop het examen is afgenomen, een veroordeelend vonnis kan vellen. Een andere vraag is echter bij mij gerezen, n.l. of de wijze, waarop het examen opgezet is, van dien aard is geweest, dat daardoor de bedoeling van den wetgever kon worden verwerkelijkt. Omdat ik meen, dat die vraag ontkennend moet worden beantwoord, is het mijn oordeel, neergelegd in de Memorie van Antwoord, dat alsnog aan die bedoeling van den wetgever recht moet worden gedaan. Eén ding staat vast, er moet aan deze zaak een einde komen. Wanneer endgültig er geen definitief einde aan komt, rijzen er weer andere moeilijkheden en komen wij hoe langer hoe verder van de plaats, waar wij moeten zijn. Ik hoop in elk geval, dat in den loop van het zittingsjaar tot een definitief einde zal worden gekomen.

Mevrouw D e V r i e s—B r u i n s: Excellentie, ik geloof, dat het een illusie is, dat u een eind aan de zaak zult kunnen maken. Dan kent u de materie, ik bedoel de personen, die in het geding zijn, niet voldoende.

UITSpraak VAN DEN RAAD VAN BEROEP VAN DE NED.
MAATSCH. T. BEV. D. TANDHEELKUNDE.

Inzake overtreding van een Bindend Besluit.

De Raad van Beroep van de Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Tandheelkunde,

Gezien het beroepschrift d.d. 4 Mei 1937, van het lid der Maatschappij tandarts dr. X., gevestigd in de gemeente H., waarbij hij in beroep komt van de uitspraak van den Afdeulingsraad van de Afdeeling D., gedateerd 23 April 1937 met betrekking tot een drievoudige klacht door het bestuur van de Afdeeling D, ingediend op 5 Februari 1937 tegen genoemden dr. X.;

welk beroep zich bepaalt tot de ten laste gelegde overtreding van het bindend besluit der Afdeeling D, waarbij het den leden der Afdeeling verboden is spreekuur te gaan houden in plaatsen, waar reeds een collega — lid der Maatschappij — gevestigd is, behoudens zeer bijzondere omstandigheden, ter beoordeeling van het bestuur;

Gezien het betreffende gedeelte der beslissing van den Afdeulingsraad, luidende:

- „1e, dat ter zake van het gestelde in het eerste onderdeel van de klacht op den heer X. zal worden toegepast het tuchtmiddel van schorsing en zulks voor den tijd van 3 dagen, ingaande den achtsten dag nadat deze uitspraak in kracht van gewijsde zal zijn gegaan;
- 2e, dat hij wordt veroordeeld tot vergoeding van de onkosten van de behandeling van den Afdeulingsraad tot een bedrag van f 100.—, te voldoen binnen acht dagen nadat deze uitspraak in kracht van gewijsde zal zijn gegaan”;

Gelet op de toelichting bij het beroep, waarin appellant stelt, het bindend besluit niet te hebben overtreden:

- a. doordat hij na zijn vestiging te M. spreekuur is gaan houden in

de gemeente H., alwaar geen tandarts is gevestigd en *niet* in de aangrenzende gemeente V., alwaar een collega — lid der Maatschappij — gevestigd is;

- b. dat deze collega, blijkens een schriftelijke overeenkomst met appellant bovendien uitdrukkelijk heeft goed gevonden, dat laatstgenoemde in dezelfde plaats zitdag houdt, dus van bescherming heeft afstand gedaan, waardoor het bindend besluit geen toepassing zou kunnen vinden;
- c. dat ten overvloede de in het bindend besluit voorziene dispensatie bedoeld is om, ondanks verzet van een gevestigden collega, eventueel toestemming te kunnen verleen tot het houden van spreekuur te zijner plaatse;
- d. dat appellant's woning, waarin hij spreekuur houdt in de gemeente H. weliswaar gelegen is nabij de grens der gemeente V., doch dat de binnen de gemeente H. gelegen huizen en hotels niet behooren tot de gemeente V. en een afzonderlijke agglomeratie vormen;

waarbij appellant staande houdt, dat het woord „plaats” in het bindend besluit zoowel taalkundig als logisch en wettelijk, alsook volgens het spraakgebruik, geen andere beteekenis zou kunnen hebben dan die van „gemeente” casu quo zoo noodig een gedeelte van een gemeente, hetwelk als een afzonderlijke agglomeratie van die gemeente kan worden beschouwd, en men in allen gevalle aan „plaats” nooit de beteekenis van geografische eenheid zou mogen hechten, hetgeen in casu tmeer zou klemmen, omdat in het bindend besluit eenige nadere omschrijving van het begrip ontbreekt;

Gehoord ter terechtzitting van den Raad van Beroep te Utrecht op 6 Juli 1937 appellant en tot zijn bijstand het lid der Maatschappij dr. A., tandarts te K., zoomede, tot het verschaffen van inlichtingen, de leden van den Afdeelingraad der Afdeeling D., R., voorzitter en L. G.;

Gelet op de schriftelijke mededeelingen betreffende het onderhavige beroep, ontvangen van den voorzitter en penningmeester van de Afdeeling D.: P. en J. Q. van welke memorie ter zitting voorlezing is gedaan;

Overwegende ten aanzien van de feiten:

dat appellant X., aanvankelijk wonende en gevestigd in de gemeente V., op 4 Januari 1937 een practijk is begonnen in M. en in denzelfden

tijd een woning heeft betrokken op korten afstand van zijn vorige, echter binnen de gemeente H. gelegen, welk gedeelte dier gemeente, ononderbroken aansluitende bij de bebouwde kom der gemeente V., ongeveer 1000 inwoners telt en in welke agglomeratie, behalve woningen en verschillende hotels, o.a. ook het station V. van de Nederlandsche Spoorwegen is gelegen;

dat appellant zijn tandheelkundige installatie heeft overgebracht naar het gedeelte van het pand, dat hij in gebruik heeft genomen voor zijn practijk in M., alwaar hij gedurende de middaguren en ook des Woensdagsmorgens aanwezig is, terwijl hij de morgenuren van vier werkdagen in zijn woning te H. spreekuur houdt onder gebruikmaking van een hulp-installatie;

dat in de Afdeeling D. op 13 October 1934 een bindend besluit is aangenomen, luidende:

„Het is den leden van de Afdeeling D. van de Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Tandheelkunde verboden spreekuur te gaan houden in plaatsen, waar reeds een collega — Mij.lid — gevestigd is, behoudens zeer bijzondere omstandigheden, ter beoordeeling van het bestuur”;

welk besluit is goedgekeurd door het hoofdbestuur van de Maatschappij;

dat appellant op 1 Augustus 1936 met het lid der Maatschappij S., tandarts te V., een overeenkomst heeft getroffen, waarin beide contractanten elkaar toestemming verleenen om, in geval van vestiging elders, in V. tot vier maal per week spreekuur te blijven houden ter uitoefening der tandheelkundige practijk, waarbij als plaats van vestiging zou worden beschouwd die plaats, waar een der contractanten geregeld dagelijks spreekuur houdt en tevens practijk uitoefent, van welke overeenkomst volgens een daarin opgenomen clause bericht zou worden gezonden aan den voorzitter der Afdeeling D.;

dat voorts appellant X. op 18 December 1936 aan genoemden voorzitter mededeeling heeft gedaan van zijn voorgenomen vestiging te M. en van het gaan houden van spreekuur 4 maal per week te V.;

dat appellant blijkens een brief van 22 December d.a.v. aan genoemden voorzitter, gegeven zijn overeenkomst bovengenoemd met S., meende te hebben voldaan aan de wettelijke bepalingen der Maatschappij;

dat het bestuur der Afdeeling D. op 26 December d.a.v. appellant heeft doen berichten, dat het houden van zitdagen te V. in strijd zou zijn met het betreffende bindend besluit;

dat appellant, blijkens gevoerde briefwisseling, volhardde bij zijn opvatting, dat hij op grond van zijn overeenkomst met S. aan alle bepalingen van het bindend besluit had voldaan door bericht te geven van de voorgenomen wijziging in zijn praktijkwerkzaamheid;

dat appellant op 31 December 1936 aan het Afdeeliningsbestuur te kennen gaf, niet langer lid van de Maatschappij te kunnen en willen blijven, ondanks welke mededeeling, ook indien deze beschouwd zou worden als een formeel geldige opzegging van het lidmaatschap, krachtens het bepaalde in art. 7 van de Statuten der Maatschappij appellants lidmaatschap bleef voortduren tot 31 December 1937;

dat na vruchteloze pogingen van bestuursleden der Afdeeling, om appellant tot andere inzichten te brengen, het bestuur der Afdeeling D. op 5 Februari 1937 onder meer een klacht heeft ingediend bij den Afdeeliningsraad wegens overtreding van het bindend besluit bovengenoemd, waarvan beroep;

Overwegende, dat het in casu van belang is, vast te stellen, waar appellant gevestigd is, althans waar hij „spreekuur” is „gaan houden” en dat het antwoord op deze vraag zich onttrekt aan een willekeurige uitlegging van het begrip „plaats van vestiging” zooals die in de overeenkomst tusschen appellant en S. is gegeven;

dat dit antwoord wordt beheerscht door een logische opvatting van het taalkundig begrip „gevestigd zijn”;

dat appellant weliswaar alle namiddagen spreekuur houdt te M., maar dat hij, behalve op zijn spreekuur op vier voormiddagen per week in zijn woning te V., gemeente H., aldaar voor en na zijn werktijden te M. voor patiënten gemakkelijk te bereiken is;

dat wijders in die woning al zijn technisch werk, ook dat voor zijn praktijk te M., wordt vervaardigd;

dat hij administratief inwoner is van de gemeente H., althans niet van M.;

dat hij vóór Januari 1937 reeds eenige jaren te V. op geringen afstand

van zijn tegenwoordige woning gehuisvest was en practijk uitoefende;

dat weliswaar appellant ter zitting van den Afdeeliningsraad verklaard heeft gevestigd te zijn te M. en dat daarop het Afdeeliningsbestuur — in de meening, dat zulks weinig ter zake deed — verklaarde geen bezwaar te hebben om dit standpunt over te nemen;

dat evenwel de hierboven genoemde omstandigheden gezamenlijk den Raad van Beroep doen aannemen, dat appellant gevestigd is in de gemeente H., in het gedeelte dat gerekend wordt tot het wooncomplex V. te behooren, althans niet te M.;

Overwegende, dat 's-Raads meening ten deze niet wordt gewijzigd door de omstandigheid, dat appellant's practijk-inrichting te M. uitgebreider is dan te H., noch door het voornemen van appellant om, naar mate zijn practijk in M. toeneemt, zich in de toekomst hieraan meer te wijden;

Overwegende, dat appellant's verhuizing naar de gemeente H. in wezen geen verandering gebracht heeft in zijn gevestigd zijn binnen het wooncomplex V.;

dat 's-Raad's opvatting omtrent het begrip „plaats" in het bindend besluit van de Afdeeling D. overeenstemt met die, neergelegd in de uitspraak van den Afdeeliningsraad, waartegen beroep;

dat ten overvloede appellant's afwijkende zienswijze, gesteld zij ware aanvaardbaar, niet ter zake kan dienen, aangezien naar 's-Raads' oordeel, door de wijziging in zijn practijk, appellant spreekuur is gaan houden te M.;

Overwegende, dat in deze plaats reeds verschillende collega's — leden der Maatschappij — gevestigd zijn;

dat van zeer bijzondere omstandigheden, welke het gaan houden van spreekuur aldaar zouden rechtvaardigen, appellant niet heeft doen blijken aan het bestuur der Afdeeling;

dat derhalve appellant geacht moet worden het onderhavige bindend besluit der Afdeeling D. te hebben overtreden en op hem conform art. 20 van de statuten en artt. 51 en 52 van het huishoudelijk reglement, een tuchtmaatregel moet worden toegepast;

Overwegende, ten aanzien van het toe te passen tuchtmiddel, dat reeds

gedurende een deel van het jaar 1937, mede door toedoen van het Afdeeliningsbestuur, appelland verhinderd is zijn werkzaamheid als tandarts bij de ziekenfondsen uit te oefenen;

dat de Raad van Beroep met deze omstandigheid rekening wil houden;

Recht doende:

Verklaart appelland dr. X. ontvankelijk in zijn beroep;

Verklaart de ten laste gelegde overtreding van een bindend besluit der Afdeeling D. bewezen;

Handhaaft de uitspraak van den Afdeeliningsraad van de Afdeeling D., voor zoover daartegen beroep, behoudens wijziging;

Past op dr. X. toe de navolgende tuchtmiddelen:

- a. schorsing in de rechten van het lidmaatschap voor den duur van een maand, welke termijn zal worden geacht te zijn ingegaan den 7en Mei 1937;
- b. een geldboete van vijf honderd gulden ten gunste van het Steunorgaan der Maatschappij, te betalen op 1 Augustus 1938 aan den penningmeester van het Hoofdbestuur der Maatschappij; welke geldboete niet verschuldigd zal zijn, indien appelland vóór dien datum dusdanige maatregelen treft ten aanzien van de uitoefening zijner practijk, dat hij niet meer in overtreding zal zijn van het betreffende bindend besluit van de Afdeeling D.;

Legt appelland, conform art. 52 van het huishoudelijk reglement, op binnen veertien dagen na ontvangst dezes te betalen aan den penningmeester der Afdeeling D. een bedrag van één honderd gulden, als gedeeltelijke vergoeding van de onkosten ter zake door die Afdeeling gemaakt;

Bepaalt, dat afschrift van deze uitspraak zal worden gezonden aan appelland, het Hoofdbestuur van de Maatschappij, het Bestuur van de Afdeeling D. alsmede aan den Raad dier Afdeeling.

Aldus gedaan den 21en October 1937, door den Raad van Beroep, samengesteld uit de leden J. S a n d e r s Ezn., voorzitter, te Amsterdam, I. A. H o l t h a u s te Zwolle en P. H. B u i s m a n te Tiel.